

Bericht van de uitgever

Voordat wij een boek in de markt zetten, laten wij iedere titel door een gemêleerd testpubliek lezen. Ons doel hiervan is zo veel mogelijk lezers tevreden te stellen. Soms wil een lezersgroep een ander einde zien, soms wijzen tests uit dat een boek significant hogere verkoopcijfers zal genereren wanneer het hoofdpersonage geen man, maar een vrouw is. Ook dit boek, [titel] van [naam auteur], is grondig ontleed door een testpanel. We hebben echter door een technische storing niet alle *bugs* die de lezers in dit boek aantreffen kunnen verwijderen. Onze excuses hiervoor.

Wat we wel kunnen doen is het volgende, het is een experiment, maar wanneer het slaagt zullen wij deze *pilot* uitzetten naar de rest van ons fonds. Onderzoek heeft uitgewezen dat 80% van de lezers (v) in de groep 40-49 jaar en 73% van de lezers (m) in de groep 70+ moeite hadden met de herkenbaarheid. Ze herkenden zich nauwelijks in het hoofdpersonage dat [naam auteur] hier ten tonele voert. Daarom bieden wij de volgende service aan.

Iedere woensdagochtend tussen 10.00 uur en 11.00 uur kunt u langskomen bij Uitgeverij Atlas Contact. Wij nemen uw exemplaar van [titel] dan in en wanneer u een week later langskomt krijgt u van ons een nieuw, her-

schreven exemplaar van [titel]. Dit exemplaar is dan volledig gepersonaliseerd. Iedere keer dat er 'ik' in het boek staat, zal dit woord worden vervangen voor uw naam. Zo speelt u eindelijk eens de hoofdrol in een boek! Ook leuk om cadeau te geven, bijvoorbeeld. Wij kunnen u deze service aanbieden voor € 40,- per exemplaar*. Uiteraard kunt u bij onze medewerkers zowel contant als met pin betalen.

* Aanbieding geldig tot zes maanden na verschijning van [titel].

EEN NIEUW JAAR

Ik rook in de tuin. Mijn vriendin kijkt in de keuken de oudejaarsconferentie terug. Ze lacht aan de andere kant van het raam. In de tuin van de burens blaft een hond. Ergens achter me klinken vuurwerkknallen. In de schuur van de andere burens wordt gefrituurd. Onze kat zit op de eettafel. Dat mag niet.

Ik wil gezonder gaan leven. Ik heb het afgelopen jaar drie vriendschappen beëindigd. Ik ga nog maar twee glazen alcohol per dag drinken. Ik heb alles in de hand. Ik ben het afgelopen jaar gaan sporten: bowlen. Ik heb drie keer gebowld. Een keer gelijkgespeeld, twee keer gewonnen. Twee keer dronk ik bier, één keer cassis. Komend jaar wil ik alleen nog maar korte verhalen, comics, poëzie en boeken over theoretische natuurkunde lezen.

Het begint te regenen. De as blijft niet liggen op de tegels. Er zit mos tussen de tegels. Het andere groen verdwijnt langzaam uit de tuin. Een echte winter blijft uit.

DE VOGEL

De vogel heeft zich van ons afgewend. Een halfjaar geleden vierde mijn vriendin haar verjaardag in onze tuin. Haar vader bracht een metalen vogel op een stok mee. Hij plantte de vogel tussen de planten, in de grond. De vogel wiegt op de stok, heen en weer, met de wind mee. De vogel heeft felle, gele ogen en een opengesperde bek. Een gewicht dat onder hem hangt, houdt hem in evenwicht. De vader van mijn vriendin bezoekt rommelmarkten.

Als ik de afwas deed, in de keuken, keek ik in de gele

ogen van de vogel. Wanneer ik aan de keukentafel op mijn laptop illegaal gedownloade comics las, was de opengesperde bek op me gericht. De vogel bewoog heen en weer, schommelend van voren naar achteren. Eerder gaf de vader van mijn vriendin ons een groot geschilderd portret van hemzelf cadeau. Voor de grap stelde ik voor het boven ons bed te hangen. Mijn vriendin verpakte het schilderij in bubbeltjesplastic, wikkelde er een handdoek omheen en legde het op zolder. De vogel was getuige van huiselijke ruzies, misverstanden, hoe ik na drie flessen wijn pasta met rode saus probeerde te eten, katten die op tafel sprongen en er weer afgejaagd werden, hoe ik stukjes schrijvend aan tafel zat en na iedere regel keek of er nieuwe e-mails waren.

Nu heeft de vogel zich omgedraaid, met zijn staart naar het huis toe. Ik zie het wanneer ik buiten afval in de vuilnisbak gooi. Ik doe dit zo achteloos mogelijk. Wanneer ik bijna weer bij de keukendeur ben, neem ik een sprong. Ik stoot de vogel van zijn stok. We rollen door de planten. Ik stomp hem voor zijn snavel. Mijn hand bloedt. Ik druk hem in het zand. Natte knieën. Ik lig boven op hem. Gele ogen. Snavel hapt naar mijn gezicht. Ik schreeuw en probeer de vogel weg te duwen. Val achterover. Armen gekruist voor mijn gezicht. Hij pikt. Ik weer af. Hij hapt. Wang. Voorhoofd. Oog. Ik schreeuw. Ander oog. Ik blijf liggen, handen voor ogen, hij pikt en hapt naar mijn handen.

EEN LIPLOZE GLIMLACH

Mijn schoenzool laat verder los op het moment dat ik de metro uit stap.

Ik kocht de schoenen via internet. Na drie weken had ik ze in huis. Het waren prima schoenen, ze liepen goed en ik kreeg regelmatig complimenten van mensen.

Nu zit de zool alleen nog vast bij de hak. Buiten het metrostation staat een groot knipperend bord. Toeristen worden gewaarschuwd: de cocaïne die ze kopen zou weleens geen cocaïne maar heroïne kunnen zijn. Terwijl ik mijn schoen met de loslatende zool zo min mogelijk probeer op te tillen, loop ik naar het terrein van het Student Hotel. Overal hoge gebouwen. Een kaart die laat zien waar ik sta. Ik ben een gele ster. In het midden van het terrein ligt het restaurant. Daar moet ik zijn.

Ik bestel een koffie aan de bar. Er kan alleen gepind worden. Her en der zitten groepjes studenten.

Ik zit aan een lange tafel en bestudeer de menukaart alsof het de interessantste menukaart uit de geschiedenis van het universum is.

Ineens een hand, naast de menukaart op tafel.

Ik kijk op en zie het verbrande gezicht van een man. Hij draagt een zonnebril op zijn hoofd, als een haarband. Hij heeft geen haar. De pootjes van zijn zonnebril drukken in de zijkant van zijn hoofd. Getekende wenkbrauwen. Een liploze glimlach wanneer hij gaat zitten. Hij legt zijn handen op tafel en knikt naar me. Hij is het, mijn afspraak.

Ik voel aan mijn zool. De hak hangt nog aan een restje lijm. Ik knoop mijn veter los, trek mijn schoen uit en geef hem onder de tafel aan hem aan. Hij legt de schoen op ta-

fel en trekt de zool los. Ik zet mijn voet op de neus van mijn andere schoen.

De man opent zijn mond en likt over de zool en de onderkant van de schoen. Hij plakt de losse delen tegen elkaar en geeft me mijn schoen terug. Hij steekt tien verbrande vingers omhoog, met de nagels naar me toe. Mooie nagels, goed verzorgd.

Ik leg de envelop met het geld op tafel.

Een vrouw schreeuwt haar pincode naar de jongen achter de bar: '9-6-3-8!' De jongen staat met het apparaat in zijn handen en drukt zwetend op de knopjes.

PROEFBEGRAFENIS

Misschien had ze niet op de uitnodiging moeten zetten dat het een proefbegrafenis zou zijn. Ze wilde weten wie haar echte vrienden waren. De begrafenisondernemer zegt dat als ze het nog door wil laten gaan ze nu echt moeten beginnen.

Ze gaat rechtop in haar kist zitten en wrijft in haar ogen. Ze kijkt naar de plek die ze voor haar moeder had bedacht. Naast de lege banken in het crematorium staat een tafel met een kaars en een condoleanceregister. De begrafenisondernemer blaast de kaars uit en zegt dat er op de kleintjes moet worden gelet. Ze denkt dat ze de kaars op de factuur had zien staan, maar ze zegt er niets van en gaat liggen in haar kist.

Haar eerste liedje wordt gedraaid. The Bee Gees.

Daarna had de eerste toespraak te horen moeten zijn. Ze had haar zus in gedachten, maar wilde niets opdringen. Met haar ogen dicht telt ze af van driehonderd naar

nul. *Erbarme dich* klinkt vervolgens uit de boxen van het crematorium.

Buiten schijnt de zon. Gekleurd licht valt door de glas-inloodramen op de lege banken in de ruimte.

De begrafenisondernemer vraagt of er nog een spreker is. 'Is er nog een spreker, mevrouw?' vraagt de begrafenisondernemer nog een keer. 'Sorry,' zegt ze met gesloten ogen, 'ik wist niet dat u het tegen mij had.' De begrafenisondernemer vraagt of ze nog door wil gaan. Ze zegt dat het zo misschien wel goed is.

Ze staat op uit de kist en legt samen met de begrafenisondernemer het deksel op de kist. Met gevouwen handen kijken ze samen naar de kist. De begrafenisondernemer legt een hand op haar schouder en gebaart naar de uitgang.

Ze komt in een andere ruimte. Veel lege tafels. Veel lege stoelen. In de hoek een koffiezetapparaat en lege kopjes. Schalen met plakken cake. Er is niemand om de koffie in te schenken. Ze hangt haar jasje over een stoel en eet staand een plak cake. Ze drinkt koffie met melk.

Ze loopt over het grindpad van het crematorium naar de parkeerplaats. Ze kijkt om of ze rook uit de schoorsteen ziet komen. Geen rook te zien. Ze passeert een begrafenisstoet. De kist wordt gedragen door huilende dragers.

In haar auto zet ze haar telefoon aan. Geen gemiste oproepen. Voor het stoplicht bedenkt ze hoe ironisch het zou zijn als ze nu een ongeluk zou krijgen. Ze wacht tot het stoplicht op groen springt en geeft dan rustig gas.

KIPPENDIEF

Een man vertelt zijn bezoek voor de tweede keer dezelfde anekdote. Zijn bezoek vindt het een leuke anekdote en is dan ook blij dat de man dit doet.

Ik, de alwetende verteller, ben ook blij. Ik was er de eerste keer natuurlijk al bij, de man en zijn bezoek zagen me niet – ik zweefde ergens op een onbestemde plek, maar ik had in die periode veel aan mijn hoofd – ook een alwetende verteller laat weleens een steekje vallen. Die eerste keer was ik vergeten het verhaal op te schrijven, maar nu niet. Goed. Genoeg over mijzelf, ik laat de man aan het woord:

‘Om ons seksleven interessant te houden, spelen mijn vriendin en ik vaak een spel. Ik ben dan een kippenboer. Midden in de nacht hoor ik een geluid uit de kippenschuur komen. Het is gewoon de woonkamer hoor, maar we doen alsof het een kippenschuur is. Ik loop naar binnen en betrap haar, de kippendief, met armen vol kippen. Ik druk haar tegen de grond, trek haar broek naar beneden en terwijl ik bij haar binnendring zeg ik: “Ik heb je, vuile kippendief, ik heb je.”

De man vraagt zijn bezoek wat hij doet om zijn seksleven uitdagend en interessant te houden. De vorige keer deed hij dit niet. De man toont inmiddels interesse in zijn bezoek. Eigenlijk is het best een sociale kerel, die man. Zijn bezoek durft dan ook te zeggen: ‘Mijn vrouw en ik proberen nooit seks te hebben. We verzinnen steeds smoezen en uitvluchten om niet met elkaar naar bed te hoeven gaan. Dit windt ons zo op dat we iedere avond om de beurt in de badkamer masturberen met de deur op slot.’

Als alwetende verteller kan ik u, de lezer, in alle eerlijkheid vertellen dat beide verhalen kloppen. Wat summier verteld misschien – zo zegt de man er niet bij dat hij, om de fantasie nog levendiger te maken, echte kippen in zijn woonkamer heeft rondlopen, en zegt het bezoek niet dat zijn vrouw meestal al slaapt wanneer hij uit bed stapt om in de badkamer te masturberen –, maar in wezen kloppen hun woorden wel. Ik heb de verhalen niet mooier hoeven te maken dan ze zijn, soms is de werkelijkheid al interessant genoeg.

DUBBEL OP SLOT

Een jongeman heeft zichzelf buitengesloten. Zijn sleutels liggen binnen, zijn vriendin is nog niet thuis.

Hij fietst naar het atelier van zijn zus. Ze heeft een atelier in een ateliercomplex. Voor de deur zet hij zijn fiets op slot. Ze zegt dat ze weg moet maar dat hij in haar atelier mag wachten tot zijn vriendin thuis is. Ze gaat weg om de trein te halen.

Een andere kunstenaar verlaat het ateliercomplex. Hij heeft een atelier boven dat van de zus. Hij draait de deur dubbel op slot.

De jongeman hoort het, rent naar de deur en schreeuwt door de brievenbus dat hij nog binnen is.

De kunstenaar loopt de hoek om.

Zijn vriendin sms't de jongeman dat ze thuis is, hij kan naar huis komen als hij wil.

POMPOEN MET ZOETE AARDAPPEL UIT DE OVEN

Mijn vriendin had vandaag een belangrijk gesprek op haar werk. Kennelijk had ik haar ernaar moeten vragen. 's Avonds zit ze aan de andere kant van de kamer. Ze zwijgt en typt berichten op haar mobiele telefoon. In alle rust kijk ik mijn televisieprogramma's.

In bed vraag ik wat er is. Mijn vriendin verwijt me desinteresse. Ze vraagt zich af of ik überhaupt wel in haar geïnteresseerd ben. Ze zegt dat ze denkt dat ik het vooral wel lekker makkelijk vind dat ze er is. Boos draai ik me om.

Ik heb vandaag nog voor ons tweeën gekookt. Toen mijn vriendin uit haar werk kwam stond het eten op tafel. Pompoen met zoete aardappel uit de oven.

's Ochtends gaat mijn vriendin naar haar werk. Ze heeft weer haast. 's Avonds had ze de plantjes die ze voor haar moestuin opkweekt binnengezet. Nu moeten ze weer buiten worden gezet. Ik heb onrustig geslapen. Ik zeg dat ik de plantjes wel buiten zet. 'Zie je wel dat ik iets voor je overheb,' zeg ik. 'Daar gaat het niet om,' zegt mijn vriendin. Ze trekt de deur achter zich dicht.

Ik sta met kleine groene plantjes in kartonnen bakjes in mijn handen. Over een tijd zijn dit groenten.

bloempotten in die hij van de buurvrouw kreeg toen hij hier kwam wonen. Hij zet de punt van het mes op de vlek. Hij zwaait het mes met kracht van zich af. Een kras op het glas van het raam. Hij herhaalt: punt van mes tegen vlek, zwaaien, kras op raam. Hij herhaalt: punt van mes tegen vlek, zwaaien, kras op raam. Hij herhaalt: punt van mes tegen vlek, zwaaien, kras op raam. Buiten vliegt de formatie vogels uiteen. De vrouw met de hond tast met een plastic zakje om haar hand naar de grond. Op het raam zit een spinnenweb in de vorm van krassen.

REINIGING

Een medewerker van een reinigingsbedrijf raakte bekned in een riool en heeft het niet overleefd. De man werd na een val in het water het riool in gezogen. Na een korte zoektocht werd hij gevonden en met touwen uit het riool gehaald. Medewerkers van de hulpdiensten probeerden hem tevergeefs te reanimeren.

Verschillende medewerkers van het reinigingsbedrijf waren aan het werk toen de man in het water viel. Het is nog onduidelijk hoe dat precies is gebeurd. De Inspectie szw, de voormalige arbeidsinspectie, moet daar later duidelijkheid over geven.

Thuis haalt de vrouw van de medewerker van het reinigingsbedrijf een baksteen soep uit de vriezer. Ze legt de soep in een pan. Ze zet de pan nog niet op het vuur. De kinderen spelen met de kraan. Ze zegt dat ze daarmee moeten ophouden. Ze zegt dat water geld kost.

Ze draait de kraan open. Ze wil water aan de soep toevoegen. Het water wil maar niet warm worden.

KIND

Ineens blijken we afgesproken te hebben een kind te nemen. Ik weet van niets. Ik lig met een kater in bed comics te lezen. Mijn vriendin komt bij me liggen en omhelst me. Ik houd mijn adem in uit angst dat mijn vriendin ruikt dat ik alweer gedronken heb. Ze zegt dat ze altijd twijfelde of ik onze relatie wel serieus nam, dat ze bang was dat ik bij haar bleef omdat dat gewoon het eenvoudigst was, maar dat ze blij is dat ik nu eindelijk uitgesproken heb dat ik ook kinderen wil. Ik slik. Spuug vermengd met oude wijn.

Ze is zo blij. Ik zeg dat we dan misschien ook maar moeten trouwen.

De rest van de dag whatsappt mijn vriendin met haar vriendinnen.

STAR WARS

Omdat één vriendje Mark heette, net als de acteur die Luke Skywalker speelde, Mark Hamill, en een ander vriendje bruin haar had, net als Han Solo, moest ik altijd Chewbacca zijn wanneer we Star Warsje speelden. De trouwe, grote, grommende hulpaap die altijd in zijn blootje liep en in de Nederlandse ondertiteling 'Pruimtabak' werd genoemd. Het was een rol waar ik me nooit helemaal senang bij voelde. Ik klaagde en dan zeiden mijn vriendjes dat we anders The A-Teampje konden spelen. Ik kon kiezen of ik Face of Murdock wilde zijn. Face zoende met meisjes, Murdock was gek. Soms mocht ik een paar minuten Hannibal zijn. Dan mocht ik ook de sigaar die